DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 1. MARTS 1984 [1]

Metalgoi SpA
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Produktionskvotaer for stål — bøde«

Sag 10/83

Sammendrag

EKSF — produktion — kvotasystem for stålproduktionen — fastsættelse af beregningsgrundlaget for kvoterne — anvendelse af systemet på produktionsmængder bestemt til eksport til tredjelande — bøde for overskridelse af kvoter — økonomiske vanskeligheder, der bringer virksomhedens eksistens i fare, såfremt bøden fuldbyrdes — ingen virkning

(EKSF-traktaten, art. 58; den generelle beslutning nr. 2794/80, art. 2 og 9)

I sag 10/83

METALGOI SPA, jern- og stålfirma, Brescia, ved advokaterne Gino Alberto Bergmann, Milano, Fabrizio Massoni, Bruxelles, og Gerolamo Pellicano, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Sergio Fabro, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

som i det væsentlige vedrører den af sagsøgeren nedlagte påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 24. november 1984, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde på 101 850 ECU for at have overskredet sin produktionskvota for andet kvartal 1981 for valsede produkter i gruppe IV,

har

1 — Processprog: Italiensk.

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokt: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

Da Kommissionen i tredje kvartal 1980 skønnede, at den europæiske jern- og stålindustri befandt sig i en åbenbar krise i EKSF-traktatens artikel 58's forstand, og at de indirekte virkemidler, Kommissionen rådede over, havde vist sig at være ineffektive eller utilstrækkelige til at afhjælpe krisen, fandt den det nødvendigt, for at genskabe ligevægten mellem udbud og efterspørgsel, at gribe direkte og tvangsmæssigt ind i produktionen. Den indførte derfor ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne inden for Fællesskabets jern- og stålindustri, som gjaldt indtil 30. juni 1981.

Ifølge beslutningens artikel 2 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for fire grupper valsede produkter, herunder produkter i gruppe IV, der omfatter lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål).

Ifølge beslutningens artikel 3, stk. 1, fastsættes de kvartalsmæssige produktionskvoter for hver virksomhed på grundlag af virksomhedens kvartalsmæssige referenceproduktion og ved på referenceproduktionen at anvende reduktionssatser.

Ifølge artikel 3, stk. 2, meddeler Kommissionen hver virksomhed den referenceproduktion og de produktionskvoter, som fremkommer ved anvendelse af reduktionssatser.

Med forbehold af en vis overskridelsestolerance eller en vis adgang til at overføre eller udveksle kvotaer, er virksomhederne efter artikel 7, stk. 1, forpligtet til at overholde de produktionskvotaer, som er meddelt dem af Kommissionen. For så vidt angår leverance af produkter, som er underkastet kvotasystemet, må virksomhederne endvidere ikke ved leverancer inden for Fællesskabet overskride den i artikel 7, stk. 2, fastsatte mængde.

Ifølge beslutningens artikel 9 pålægges de virksomheder en bøde, som overskrider deres produktionskvota eller en del af kvotaen, som kan leveres inden for det fælles marked. Bøden udgør normalt 75 ECU pr. ton overskridelse for almindeligt stål og 150 ECU pr. ton overskridelse for specialstål og kan forhøjes til det dobbelte af disse beløb pr. ton, såfremt virksomhedens produktion overskrider kvotaen med 10 % eller mere, eller såfremt virksomheden allerede i et af de foregående kvartaler har overskredet sin eller sine kvotaer. Bøden forhøjes med 1 % for hver påbegyndt måned, hvormed betalingen forsinkes, at regne fra den dato, der er fastsat i den beslutning, hvorved bøden pålægges.

Ved skrivelse af 6. april 1981 gav Kommissionen firmaet Metalgoi, en virksomhed inden for jern- og stålindustrien, med hjemsted i Brescia, meddelelse om dennes referenceproduktion og produktionskvotaer for andet kvartal 1981 vedrørende produkter i gruppe IV. Der blev på et senere tidspunkt foretaget en mindre tilpasning af produktionskvotaen, hvorom firmaet Metalgoi fik meddelelse ved Kommissionens skrivelse af 9. juni 1981.

Ved skrivelse af 1. februar 1982 foreholdt Kommissionen i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 firmaet Metalgoi at have overskredet den produktionskvota, firmaet havde fået tildelt for andet kvartal 1981 vedrørende produkter i gruppe IV, med 1 428 tons.

I en skrivelse af 22. februar 1982 anførte firmaet Metalgoi følgende til sit forsvar:

a) at firmaet ved telex af 17. juli 1981, som var forblevet ubesvaret, havde anmodet Kommissionen om en tilpasning af sin kvota i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1);

b) at firmaet i samme telex havde gjort Kommissionen opmærksom på kvotaoverskridelsen og havde anført, at den var begrundet i firmaets økonomi;

c) at den mængde, der var fremstillet ud over kvotaen, udelukkende blev leveret til tredjelande og ikke medførte nogen forstyrrelser på det fælles marked.

Efter et møde den 28. maj 1982, hvorunder firmaet fik lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, nedsatte Kommissionen den påtalte kvotaoverskridelse på 1 428 tons til 1 358 tons, svarende til den forskel, der var konstateret mellem firmaets faktiske produktionsmængde og den mængde, hvorom firmaet havde indgivet anmeldelse.

Efter at firmaet Metalgoi på ny havde fremsat sine bemærkninger i en skrivelse af 13. juli 1982 fastslog Kommissionen ved beslutning nr. C(82) 1631/6 af 24. november 1982 (meddelelse i EFT C 324, s. 2, pkt. 2), at Metalgoi med 1 358 tons havde overskredet den

produktionskvota for produkter i gruppe IV, som var tildelt firmaet for andet kvartal 1981, og pålagde som følge heraf firmaet en bøde på 101 850 ECU, dvs. 136 533 999 lire. Ifølge beslutningen skulle bøden betales inden to måneder fra beslutningens meddelelse og forhøjes med 1 % for hver påbegyndt måned, hvormed betalingen var forsinket.

II — Skriftveksling og parternes påstande

Den 18. januar 1983 har firmaet Metalgoi i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 24. november 1982.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Principalt, at Domstolen efter at have gennemgået samtlige retskonstaterende dokumenter i sagen og efter at have udsat gennemførelsen af den anfægtede beslutning annullerer Kommissionens beslutning af 24. november 1982.

— Subsidiært, at den ved beslutningen pålagte bøde nedsættes.

— Mere subsidiært, at fristen for betalingen af bøden udsættes.

— Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Ved begæring, indleveret den 15. marts 1983, har firmaet Metalgoi i medfør af EKSF-traktatens artikel 39, stk. 2, og procesreglementets artikel 83, stk. 1, nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning.

Den 20. april 1983 har Domstolens præsident i henhold til artikel 33, stk. 1, EKSF-statutten for Domstolen og procesreglementets artikler 85 og 86 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. Gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning C(82) 1631/6 af 24. november 1982 udsættes, såfremt sagsøgeren forud stiller en af Kommissionen accepteret bankgaranti, som sikrer betaling af den ved den anfægtede beslutning pålagte bøde, samt renter 1 % over diskontoen ved Banca d'Italia.

2. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Skriftvekslingen i hovedsagen er forløbet forskriftsmæssigt.

I sine skriftlige indlæg har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Hver af parterne er imidlertid blevet anmodet om skriftligt at besvare et spørgsmål fra Domstolen. Endvidere er sagsøgeren blevet opfordret til i sit indlæg under den mundtlige forhandling at koncentrere sig om argumenterne vedrørende lovligheden af den beslutning af 24. november 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde, idet beslutningerne om kvotafastsættelser af 6. april og 9. juni 1981 ikke er anfægtet under sagen.

Ved kendelse af 5. oktober 1983 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

III — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

Det *sagsøgende firma* har gjort gældende, at Kommissionens beslutning af 24. november 1982 bør annulleres eller i det mindste, at bøden bør nedsættes og i hvert fald, at fristen for betalingen af bøden bør udsættes.

a) Til støtte herfor har det sagsøgende firma anført, at Kommissionen i den anfægtede beslutning ved beregningen af den produktionsmængde, hvormed sagsøgeren påstås at have overskredet sin produktionskvota, med urette har medtaget produkter, der ikke henhører under gruppe IV i henhold til artikel 2 i beslutning nr. 2794/80, og at disse produkter skulle have været holdt uden for den kvota, sagsøgeren fik tildelt.

De produkter, der her er tale om, er navnlig en bestemt type profiler (T-jern og vinkeljern), som var bestemt til at skulle forarbejdes til plasticovertrukne hegnspæle. Disse produkter tariferes under pos. 73.40.980, hvorimod de valsede produkter tariferes under pos. 73.11.190. På grund af deres størrelse, kvalitet, forarbejdningsgrad, distribution og særlige beskaffenhed henhører de nævnte produkter ej heller under gruppe VI i henhold til beslutning nr. 1831/81, som afløste beslutning nr. 2794/80.

Ifølge det sagsøgende firma bør der endvidere tages hensyn til, at firmaet Metalgoi ganske vist forarbejder de pågældende produkter til plasticovertrukne hegnspæle og opgiver dem i sine leveringsanmeldelser, men at de hverken er overdraget til tredjemand eller faktureret. De tilhører stadig det sagsøgende firma som dens ejendom og er tilført dets lagre med henblik på at blive solgt som færdigprodukter. De henhører således ikke under de produkter, som er undergivet EKSF's kontrol.

Produktionen af de nævnte profiler har ifølge sagsøgeren nået et sådant omfang, at den udligner de leveringer på EKSF-markedet, hvormed sagsøgeren overskred sin kvota.

b) Endvidere har det sagsøgende firma anført, at det ved telex af 17. juli 1981 indgav en ansøgning til Kommissionen om tilpasning af sin produktionskvota. Ansøgningen burde have været imødekommet i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 2794/80, da artiklen bestemmer, at Kommissionen i en situation, hvor de produktions- og leveringsrestriktioner, der påføres en virksomhed som følge af kvotaordningen, medfører usædvanlige vanskeligheder for virksomheden, så hurtigt som muligt skal vurdere situationen i lyset af målene for beslutningen. Kommissionen besvarede imidlertid overhovedet ikke sagsøgerens ansøgning for andet kvartal 1981, skønt den burde have bragt artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 i anvendelse, da sagsøgerens vanskeligheder var særlig alvorlige på grund af firmaets ringe størrelse, dets fuldstændige selvfinansiering, den omstændighed at det kun fremstiller én type produkter og derfor ikke har mulighed for en fleksibel produktionstilrettelæggelse. En ensidig påført produktionsindskrænkning vil medføre, at virksomheden må lukke og træde i likvidation.

Endvidere er det sagsøgende firma, som eksporterer en stor del af sine produkter til tredjelande, blevet forfordelt ved beregningen af sin referenceperiode i forhold til de virksomheder, som foretager deres leveringer inden for det fælles marked.

c) Endelig har det sagsøgende firma til støtte for sine påstande anført, at den produktionsmængde, Kommissionen har betegnet som en kvotaoverskridelse, udelukkende var bestemt til eksport, idet sagsøgeren eksporterer størsteparten af

sine produkter til tredjelande. Det fælles marked har altså ikke været berørt heraf.

Kommissionen finder ingen af sagsøgerens anbringender velbegrundede og har anført følgende:

a) I andet kvartal 1981 fandt beslutning nr. 2794/80 anvendelse. Ifølge beslutningens artikel 2 fandtes der fire grupper valsede produkter, hvoraf gruppe IV omfattede lette profiler, herunder handelsstål. Produkterne i den foreliggende sag henhører under sidstnævnte gruppe. Under den ved beslutning nr. 1831/81 indførte kvotaordning, som trådte i kraft den 1. juli 1981, og som altså ikke fandt anvendelse på kvotaerne for andet kvartal 1981, var handelsstål henført til gruppe VI.

Det er ubestridt, at de pågældende produkter var handelsstål, som efter at have gennemgået en yderligere forarbejdning var bestemt af sagsøgeren til særlige formål. Basisproduktet bestod dog ikke desto mindre af den slags handelsstål, hvortil sagsøgeren fik tildelt produktionskvotaerne. Den omstændighed, at det gennem flere forarbejdninger gøres muligt til sidst at opnå et produkt, som ikke i sig selv er underkastet EKSF-bestemmelserne, ændrer ikke ved retsstillingen, når færdigproduktet er fremstillet på grundlag af et EKSF-produkt.

Det sagsøgende firma har i øvrigt selv erkendt, at det kun har anvendt en del af sine stålprodukter til fremstilling af hegnspæle.

b) Kommissionen har aldrig modtaget sagsøgerens telex af 17. juli 1981. Under alle omstændigheder indeholdt dette telex en ansøgning om tilpasning af kvotaer i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 1831/81, som ikke fandt anvendelse i andet kvartal 1981, og telexet vedrørte i øvrigt produktionskvotaen for tredje kvartal 1981, mens kvotaoverskridelsen i den foreliggende sag vedrører andet kvartal.

c) Der kan ikke gives det sagsøgende firma medhold i dets argumenter vedrørende firmaets vanskelige økonomiske situation, eftersom der ikke er ført bevis herfor. Under alle omstændigheder har Kommissionens interventionsforanstaltninger med henblik på regulering af markedet netop til formål at undgå, at virksomhederne kommer ud i en endnu vanskeligere situation.

d) Det er virksomheden selv, der frit bestemmer, om den vil sælge til et tredjeland. Eksportvirksomhederne kan ikke af denne grund fritages for kvotaordningen.

e) Sagsøgeren har ikke fremført særlige anbringender vedrørende bødens størrelse. Da anbringenderne til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning må forkastes som værende ubegrundet, er der ikke efter Kommissionens opfattelse grundlag for en nedsættelse af bøden.

f) Kommissionen har altid meddelt udsættelse af fristerne for betaling af bøden, såfremt virksomheden godtgør, at den befinder sig i en økonomisk vanskelig situation. Det sagsøgende firma har imidlertid ikke ansøgt om udsættelse.

IV — Mundtlig forhandling

Det sagsøgende firma Metalgoi ved advokat Massoni og Kommissionen ved Fabro har afgivet mundtlige indlæg under retsmødet den 17. november 1983 og besvaret spørgsmål fra Domstolen.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. december 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 18. januar 1983, har firmaet Metalgoi SpA i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning C(82) 1631/6 af 24. november 1982 (EFT C 324, s. 2, pkt. 2), hvorved firmaet blev pålagt en bøde for at have overskredet sin produktionskvota for andet kvartal 1981 vedrørende produkter i gruppe IV. Beslutningen var udstedt i medfør af Kommissionens generelle beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1). Sagsøgeren har subsidiært nedlagt påstand om, at bøden nedsættes.

2 Det fremgår af sagen, at Kommissionen ved beslutning af 6. april 1981 på basis af oplysninger fra sagsøgeren havde fastsat dennes referenceproduktioner og produktionskvotaer for produkter i gruppe IV, som bl.a. omfatter »handelsstål«. Ved beslutning af 9. juni 1981 blev der foretaget en mindre ændring af kvotaen. Disse beslutninger har sagsøgeren ikke anfægtet.

3 Da Kommissionen havde fastslået, at det sagsøgende firma havde overskredet sin produktionskvota, pålagde den, efter at have givet det sagsøgende firma lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, firmaet en bøde på 101 850 ECU, dvs. 136 533 999 lire. Det er denne beslutning, der er genstand for nærværende sag.

4 Ved kendelse af 20. april 1983 udsatte Domstolens præsident gennemførelsen af den anfægtede beslutning på de i kendelsen nærmere angivne betingelser.

5 Til støtte for sin principale påstand har sagsøgeren fremført forskellige anbringender. For det første, at Kommissionen ikke har bragt billighedsklausulen i artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 i anvendelse over for sagsøgeren, og dermed har afvist at tage hensyn til firmaets driftsmæssige vanskeligheder, som skyldes firmaets ringe størrelse; virksomhedens produktion er koncentreret om et enkelt produkt, og en rentabel drift forudsætter en næsten fuld

udnyttelse af den maksimale produktionskapacitet. For det andet, at den kvotaoverskridende produktion i det væsentlige har været anvendt til fremstilling af plasticovertrukne hegnspæle, som ikke henhører under nogen af produktgrupperne i beslutning nr. 2794/80, og for det tredje, at hele denne kvotaoverskridende produktion er blevet eksporteret til lande uden for Fællesskabet. Til støtte for sin subsidiære påstand om nedsættelse af bøden har det sagsøgende firma anført, at det nødsages til at lukke og afvikle virksomheden, såfremt bøden fuldbyrdes.

6 Vedrørende disse argumenter skal Domstolen indledningsvis anføre følgende to betragtninger.

7 For det første, at anbringendet om, at Kommissionen ikke har bragt artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 i anvendelse, ikke er rettet mod afgørelsen om fastsættelsen af bødens størrelse, men mod afgørelsen om fastsættelse af produktionskvotaen. Da denne sidstnævnte afgørelse imidlertid er blevet endelig, må anbringendet afvises fra realitetsbehandling. Der er herefter ufornødent at behandle de indsigelser, som Kommissionen på dette punkt har fremført til støtte for sine påstande.

8 For det andet bemærkes, at sagsøgerens hovedanbringender delvis er selvmodsigende. Det sagsøgende firma har nemlig gjort gældende, at overskudsproduktionen næsten udelukkende er blevet anvendt til fremstilling af plasticovertrukne hegnspæle, som ifølge sagsøgerens eget udsagn dels er solgt inden for, dels uden for det fælles marked. Samtidig har det sagsøgende firma imidlertid gjort gældende, at dets kvotaoverskridende produktion »i det hele var bestemt til eksport«. Sammenholder man disse to udsagn, fremgår det, at de ikke samtidig kan angå de samme produktionsmængder af stål.

9 For så vidt disse anbringender alligevel med nogen rette kan opretholdes, skal Domstolen herom yderligere bemærke følgende.

10 Anbringendet om, at den kvotaoverskridende produktion ikke er omfattet af kvotasystemet, fordi produktionen er blevet anvendt til fremstilling af plasticovertrukne hegnspæle, der ikke som færdigprodukter henhører under nogen

af de i beslutning nr. 2794/80 anførte produktgrupper, må forkastes, da anbringendet ikke tager hensyn til beslutningens system og opbygning. Ifølge beslutningen skal produktionskvotaerne nemlig ikke beregnes på grundlag af de af stål fremstillede færdigprodukter, men på grundlag af de mellemprodukter, der er nærmere beskrevet i artikel 2 og bilag I.

11 Det er således ubestridt, at sagsøgeren har indgivet anmeldelse vedrørende produktionen af »handelsstål« i gruppe IV, og at sagsøgerens kvota for dette produkt er fastsat på grundlag af sagsøgerens egen anmeldelse. Den omstændighed, at en virksomhed lader et produkt, for hvilket der er fastsat en kvota, underkaste yderligere en forarbejdning, før det leveres til tredjemand, indebærer ikke, at produktet fritages for de produktionsbegrænsninger, som var foreskrevet i beslutning nr. 2794/80. Sagsøgerens anbringende herom kan derfor ikke tages til følge.

12 Hvad angår anbringendet om, at sagsøgeren har eksporteret den pågældende produktionsmængde til lande uden for Fællesskabet, er det tilstrækkeligt at henvise til, hvad Domstolen allerede tidligere har haft lejlighed til at understrege, nemlig at de produktionsbegrænsninger, som er foreskrevet i beslutning nr. 2794/80, ikke kun omfatter de produktionsmængder, der leveres på det fælles marked, men også de mængder, der er bestemt til eksport, dels med henblik på at sikre overholdelsen af de internationale forpligtelser, Fællesskabet har påtaget sig, dels med henblik på at undgå, at de udførte mængder reeksporteres til det fælles marked (jfr. senest dom af 11. 5. 1983, Klöckner, 244/81, præmis 44, Sml., s. 1451). Også dette anbringende må derfor forkastes.

13 Til støtte for sin subsidiære påstand har det sagsøgende firma gjort gældende, at bødens fuldbyrdelse vil kunne bringe dets eksistens i fare, da det hverken råder over de nødvendige reserver eller i øvrigt har den nødvendige størrelse til at kunne betale den pålagte bøde. Det er grunden til, at sagsøgeren har påstået bøden nedsat. Om dette anbringende bemærkes, således som Domstolen gentagne gange har fastslået, senest i dommen af 14. december 1983 (Klöckner, 263/82, Sml., s. 4143), at en virksomhed ikke kan henvise til sine økonomiske vanskeligheder som begrundelse for at unddrage sig de som følge af krisen pålagte produktionsbegrænsninger og efter forgodtbefindende overskride den tildelte produktionskvota. Dette ville forøge vanskelighederne for alle de øvrige virksomheder og ville i sidste ende

bidrage til hele kvotasystemets sammenbrud. Det sagsøgende firma må derfor bære de for firmaet fuldt ud forudselige følger af en tilsidesættelse af det kvotasystem, som er indført i den fælles interesse. Også det subsidiære anbringende må derfor forkastes.

Sagens omkostninger

14 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, tilpligtes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

Da det sagsøgende firma har tabt sagen, tilpligtes det at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. marts 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling